

Γιάνναρος ὁ, πολλαχ. *Γιάνναρους* βόρ. ιδιῶμ. *Γιάν-
-ναρος* Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) *Ἰάνναρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ κυρ. ὄν. *Γιάννης* διὰ τῆς παρὰγωγ. κα-
ταλ. -αρος.

1) Ὑψηλόσωμος, εὐσωμος ἄνθρωπος φέρων τὸ ὄν. *Γιάν-
νης* πολλαχ.: *Οὐ Γιάνναρους εἶνι καπλάν'ς* κὶ δὲν τὰ σκιά-
ζιτι αὐτεῖνα καθόλ' (καπλάν'ς = θαρραλέος, ἀτρόμητος ὡς
τὸ ζῶον καπλάνι, δηλ. ἡ τίγρις) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Οὐ κλαριν-
τῆς οὐ Γιάνναρους εἶνι μαννούλα καημέν'ς* τὰ ταξίμια
(=εἶναι ἄφθαστος σὲ μουσικοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς) Στερελλ.
(Περίστ.) || Ἰ. Ἀσμ.

Ἦπέθανε ὁ Γιάνναρος κ' ἤφησε διαθήκη

κ' ἤφησε τῆς μαννούλας του ἓνα τσουβάλι ρύζι

Δωδεκάν. (Ἀγαθον.) 2) Ὄνομα κυνὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.)
3) Ὄνομα παιδιᾶς παιδῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἷς τῶν παιζόν-
των, ὁ Γιάν-ναρος, πίπτει χαμαὶ καὶ σταυρώνων τὰς χεῖρας
καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσποιεῖται τὸν νεκρὸν. Περὶ
τὸν Γιάνναρον περιφέρονται δύο ἢ τρεῖς παῖδες, ἐκ τῶν ὁποί-
ων εἷς κρατεῖ λωρίον, φωνάζοντες ὁ *Γιάνναρος* ἐπέθακε κὶ
ἀπῆκε διαθήκη. Οἱ συμπαῖκται τότε κύπτουν διὰ νὰ φιλή-
σουν τὸν νεκρὸν εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλ' οὗτος ἐγειρόμενος συλ-
λαμβάνει ἓνα ἐξ αὐτῶν. Τὸν συλληφθέντα ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
ὁ κρατῶν τὸ λωρίον. Τὸ παιχνίδιον μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνε-
ται προσποιουμένου ἄλλου παιδίου τὸν *Γιάνναρον*. Πε-
λοπν. (Μαντίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιάνναρος* Ἀθῆν. καὶ ὡς το-
πων. ὑπὸ τύπ. *Τὸ Πηγᾶδ' τοῦ Γιανναροῦ* Μύκ.

Γιάννης ὁ, κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) *Γιάνν'ς* βόρ. ιδιῶμ.
Γιάνν'ς Θεσσ. (Ἀνατολ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Βογατσ.
Καισαρ. Κοζ.) *Γιάν-νης* Χίος (Πυργ.) *Γιάν-νης* Ἀμοργ. Δο-
νοῦς. *Γιάν-νη* Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.) *Γιάννης*
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) *Ἰάννης* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ. Κωμιακ.) *Ἰάνν'ς* Μα-
κεδ. (Σιάτ.) *Ζάν-νης* Κάλυμν. *Γιαννῆς* Κύπρ. Λέσβ. Μακεδ.
Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. *Ἀννῆς* Κάρπ. *Γιέννης* Χίος. Πληθ.
Γιαννᾶδης Θεσσ. (Ἀνατ.)

Τὸ Βυζαντ. κύρ. ὄν. *Γιάννης* καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ *Ἰω-
άννης*. Κατὰ Γ. Χατζιδ., MNE, 1,241, ἡ λ. ἀπαντᾷ ἤδη
κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα. Καὶ ὁ τύπ. *Γιάννης* Βυζαντ., βλ.
S. Psaltes, Grammat. byzant. Chron., 168.

1) Τὸ κύρ. ὄν. *Ἰωάννης* κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.)
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.): *Ἀνακάτωσα τὸν
Γιαννῆν μετὰ τὸν Γιωρκῆν, γιατί μοιάζουν πολὺ Κύπρ. Σήμερα
γιουρτάζ'ν οἱ Γιαννᾶδης* Θεσσ. (Ἀνατολ.) || Παροιμ. φρ.
Ἐγινε Γιάννης τὸ κρασί (ἐξίνισεν) Πελοπν. (Ἐπίδ.) || Πα-
ροιμ. *Ὅχι Γιάννης (παρά) Γιαννάκης* (ἐπὶ φαινομενικῶν μό-
νον ἢ ἀσημάντων διαφορῶν) κοιν. *Τί Γιάννη, τί παππα-Γιάννη*
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Πβ. εἰς λ.
Γιάννης πῆγε, *Γιάννης* ἦρθε (δι' αὐτοὺς οἱ
ὁποῖοι δὲν ὠφελήθησαν καθόλου ἀπὸ σπουδᾶς ἢ ταξιδίου ἢ δι'
αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφουν ἄπρακτοι ἀπὸ ἐργασίας ἢ ὁποῖα
τοὺς εἶχεν ἀνατεθῆ) κοιν. *Γιάνν'ς* πῆγε, *Γιάνν'ς* γύρ'σι
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) *Γιάννης*
πηγαίνει 'ς τὸ σκολεῖό, *Γιάννης* γυρίζει πίσω (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) Πελοπν. (Καλάμ.) *Γιάννη* σου, *Γιάννη*! — *Κουκκιά*
σπέρω (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἀποκρίνονται ἄλλα ἀντὶ ἄλλων)
κοιν. *Καλημέρα, Γιάννη*! — *Σ' τὸ Ροδοβάνι* (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) *Καλημέρα, Γιάννη*! — *Ἐγδὶν*
πελεκῶ (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) Πβ.

ἀρχ. «Χαίροις, Ὑψιπύλη φίλη» τοὺς ἐμοὺς κορύμβους πλέ-
κω». *Σαρανταπέντε Γιάννηδες* ἐνὸς κοκόρου γνώση
(ἐπὶ τῆς θρυλουμένης εὐηθείας τῶν φερόντων τὸ ὄνομα
Γιάννης, ἡ ὁποία προῆλθεν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μεταξὺ
τοῦ συνόλου τῶν διανοητικῶς καθυστερημένων αὐτοὶ οἱ ὁ-
ποῖοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπερτεροῦν ἀριθμητικῶς πρὸς
τοὺς ἄλλους ποὺ φέρουν τὰ λοιπὰ ὀνόματα) κοιν. *Γιάννης*
κερνάει καὶ Γιάννης πίνει (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι, παρὰ τὰ φαι-
νόμενα ἐργάζονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὸ συμφέρον των)
κοιν. *Ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε, Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε - βαπτί-
σαμε - εἴπαμε - φωνάξαμε - κρᾶξαμε - γράψαμε* (δι' αὐτοὺς
οἱ ὁποῖοι παριστάνουν ὡς ἀσφαλῆ πράγματα λίαν ἀβέβαια
ἢ δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζουν εἰς ἀνεξέλεγκτα προγνώ-
στικά) κοιν. *Νὰ σὲ κάψω, Γιάννη, νὰ σ' ἀλείψω μέλι γιὰ νὰ
γιάνης* (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ
διορθώσουν βλάβην ἢ νὰ ἐπανορθώσουν ἀδικίαν, προσβολήν,
διὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ ἴδιοι αἵτιοι, ἔνοχοι) κοιν. *Νὰ σὲ κά-
ψου, Γιάνν', καὶ νὰ σ' ἀλείψου μύξα* (συνών. μετὰ τὴν προη-
γουμ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Φοβάται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη
(διὰ φόβον ἀμοιβαῖον) κοιν.

Πότε ὁ Γιάννης δὲ μπορεῖ, | πότε ὁ κόλος του πορεῖ
(ἐπὶ φιλασθένων ἢ κατὰ φαντασίαν ἀσθενῶν) κοιν.

Κόψε ξύλο κὰν' Ἀντώνη | κὶ ἀπὸ πλάτανο Μανόλη
κὶ ἂν ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸ Γιάννη, | ὅ,τι ξύλο κόψης κάνει
(οἱ φέροντες τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν εἶναι ἐξυπνοί, ὁ δὲ ὀλι-
γώτερον ἐξυπνος εἶναι ὁ φέρων τὸ ὄνομα *Γιάννης*)
πολλαχ. *Ὅπου Γιάννης καὶ μάλαμα* (οἱ φέροντες τὸ ὄνομα
Γιάννης εἶναι πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι) σύνθηθ. *Βγάλε τὸ
παιδί σου Γιάννη κὶ ἀπόλα το 'ς τὸ λόγγο* (συνών. μετὰ τὴν
προηγουμ.) ἐνιαχ.

Ἄλλη παιδί δὲν ἔκανε παρὰ ἡ Μαριὰ τὸ Γιάννη
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπαινοῦν ἢ φροντίζουν ὑπερβολικὰ τὰ
παιδιά των) σύνθηθ.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | τρέχα, Γιάννη, μασκαρᾷ
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι πάντοτε παρόντες εἰς κάθε εἵδους
ἐκδήλωσιν) πολλαχ.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | τρέχα, Γιάννη, φουκαρᾷ
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, | καὶ ὁ Γιάννης μας μπροστά
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.)

Μπρὸς Μαριὰ καὶ πίσω Γιάννης, | πάρα πίσω Καραγιάννης
(διὰ τοὺς καθισταμένους ὀχληροὺς, ἐπειδὴ συνοδεύονται πάν-
τοτε ἀπὸ συγγενεῖς ἢ φίλους) Πελοπν. (Λακων. κ.ά.)

Ξέρνει ὁ Γιάννης τὸν Καγιάννη | κ' ἡ Καγιάννα τὸ Γιάννη
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κρήτ.

Γιάννην εἶχα, Γιάννην ἔχω | κὶ ἄμα θὰ ξαναχηρέψω,
πάλι Γιάννη θὰ γυρέψω
(δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν σταθερὰν προτίμησιν εἰς ὄνομα,
πρόσωπον ἢ ἀντικείμενον) Αἰγιν. κ.ά.

Γιάννην εἶχα, Γιάννην πῆρα. | Τ' εἶχα καὶ τὸν ἄλλαζα;
(δ' ἀνῶφελον ἀνταλλαγήν προσώπου ἢ πράγματος δι' ἄλλον
ἐξ ἴσου ἀναξίου ἢ εὐτελοῦς) Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) *Ξέρι*
οὐ Γιάνν'ς τ' ἔχ' 'ς τοῦ σακκούλ' (δι' ἀκαίρους συστάσεις
ἢ συμβουλὰς αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς
θέσεως ἢ τῆς εἰδικότητός των γνωρίζουν καλῶτερον παντὸς
ἄλλου τὰ πράγματα). *Ἦπ. Ξέρ' οὐ Γιάνν'ς τ' ἔχ' 'ς τοῦ*
δουρβά τ' (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.)
Ἐξήντα χρονοῦ Γιάννης, μαστρο-Γιάννης δὲ γίνεται (ὅτι

εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀλλάξῃ τις ἐπάγγελμα εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν) Σκυρ. "Ὅσο κοιμᾷτ' ὁ Γιάννης, ὄνειρα βλέπει (ὅτι ἡ ἀδράνεια δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν) Πελοπν. (Κυνουρ.) Γιάννης μὲ Γιάννης γίνονται ἀπὸ τὰ χίλια χωρὶά (ὅτι διχόνοια δύναται νὰ ἀναφυοῦν καὶ μεταξὺ στενῶν συγγενῶν ἢ φίλων) Πελοπν. (Κόκκιν.)

Τὰ θέλει ὁ Γιάννης 'ς τὴ Μαριὰ καὶ ἡ Μαριὰ 'ς τὸ Γιάννη (ἐπὶ ἀμοιβαίων αἰσθημάτων φιλίας ἢ ἐχθρότητος) Κάρπ. Γιάννης δουλεύει, Γιάννης τρώει (ὅτι ὁ ἐργαζόμενος καρποῦται καὶ τὸ προῖόν τῆς ἐργασίας) Θήρ. Νίσυρ. κ.ά. "Ἄν δὲ σκουντάψ' οὐ Γιάνν' 'ς, χαρὰ 'ς τοῦ Γιάνν'. "Ἄν σκουντάψ' οὐ Γιάνν' 'ς, τύφλα 'ς τοῦ Γιάνν'! (ἐπὶ τῶν ἐπιρριπτόντων τὴν εὐθύνην ἐπιτυχίας ἢ ἀτυχίας ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς ἄλλους) Μακεδ. (Νάουσ.)

Γιὰ σὲ τὰ λέω, Γιάννη, νὰ τὰ γροικοῦν οἱ γι-ἄλλοι (ἐπὶ ἐμμέσως διδομένων συμβουλῶν ἢ προσταγῶν) Κρήτ. Συνών. παροιμ. Σέ ν α τὰ λέω, πεθερά, γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ἡ νύφη.

Λεῖπ' οὐ Γιάννους, λείπ' ἡ γ-ἔννοια (ὅτι τὴν ἀπώλειαν προσώπου ἢ πράγματος ἰσοφαρίζει ἀνάλογον κέρδος) Λέσβ. "Ἐχ' κι οὐ Γιάνν' 'ς κατ' 'ς κι τό 'βγαλε 'ς τὴ βόλτα (ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων δι' ἀσήμενον ἀπόκτημα) Μακεδ. (Θεσσαλον.) "Ὅλα τὰ φαγιά τοῦ Γιάνν' (ἐπὶ τῶν ἀπλήστων) ἐνιαχ. Γιὰ τοῦ Γιάνν' μίσησα κι τοὺν "Α-Γιάνν' (ἐπὶ προσώπου μισηθέντος ἐξ αἰτίας ἄλλου) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Εἶδες, ἤλῃε μου, τὸ Γιάννη; | Οὔτε ἦταν, οὔτ' ἐφάνη (ἐπὶ ἀπωλείας ἢ ἀποκρύψεως παντὸς ἔχοντος προσώπου ἢ πράγματος) Πελοπν. (Λάστ.) "Ὅσο νὰ βρῶ τὸ Γιάννη, χάνω τὸν κυρ-Γιάννη (ἐπὶ δυσκολίας συναντήσεως προσώπου ἢ ἐξευρέσεως ἀναγκαιούντων πραγμάτων) αὐτόθ. Γιάννη γύρενε καὶ καρτέρει (ἐπὶ ἀορίστων καὶ ἀμφιβόλων ὑποσχέσεων) ἐνιαχ. Συνών. παροιμ. Τρεῖ χα, γύρενε καὶ Νικο-λὸ καρετρεῖ. Βούτα, Γιάννη, κ' ἔβγα πέρα (ἐπὶ τῶν παροτρυνόντων ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν παρατόλμων καὶ ἀβεβαίας ἐκβάσεως πράξεων) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 634. Τῇ Γιάνν' τὸ βούδ' σὴ Γιάνν' τὸ χωράφ' (ἐπὶ ζημίας προξενουμένης ἐξ αἰτίας τοῦ ζημιουμένου καὶ μὴ ἐνδιαφερούσης τὸν ὁμιλοῦντα) Πόντ. (Χαλδ.) "Ἡ θάλασσα ἐέν' τον ξύγαλον κι ὁ Γιάννης χουλᾶρ' 'κ εὔρεν (ἡ θάλασσα ἐγίνε γιαούρτι καὶ ὁ Γιάννης δὲν βρῆκε κουτάλι· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐπωφεληθοῦν εὐκαιρίας πρὸς ἀπόκτησιν πράγματος ἀφθονούντος ἤδη, ἀλλὰ σπανίου ἄλλοτε, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐστερήθησαν τῶν ἀπαιτούμενων μέσων) αὐτόθ. || "Ἄσμ.

Γιαννῇ μου, κάτσι φρόνιμα, κάτσι ταπεινουμένα Μακεδ.

Γιαννοῦ, 'σοῦ πᾶς 'ς τὴν ἐκκληθᾶν ὁμορφα στολισμένη καὶ τοῦ Γιαννῇ σου τὸ κορμὶν μέσα 'ς τοὺς μαύρους λόγγους Κύπρ.

'Ἀπὸ Θεοῦ λαλιὰ ἐρθεν ὁ Γιάννης θ' ἀποθάνη Πόντ.

Γιάννη, Γιάννη, Κατσιγιάννη, | τ' ἄντερὰ σου στὸ τηγάνι (ἀπὸ παιδικ. σκωπτ. ᾄσμ.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

Γιάννε, Γιάννε καὶ Γιαννίτ' 'ς, | ἔμπα κ' ἔβγα σὸ καφούλ' κι ἄρπαξον τὸ καττοπούλλ' (ἀπὸ λογοπαίγν' καφούλ' = θάμνος) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)

Τὸ ὄν. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιαννῆς 'Αθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. 'Σ τοῦ Γιάννη Πελοπν. (Λαγκάδ.) Γιάννη Κατούνα Κρήτ. 'Σ τοῦ Γιάννη τὸ Λάζο Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) 'Σ τοῦ Γιάννη τὴ Δρυπα (σπήλαιον) Δ. Κρήτ. Τοῦ Γιάννη ἡ Σκάλα Πελοπν. (Μάν.) 'Σ τοῦ Γιάννη Ρούση Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

'Σ τοῦ Γιάννη τὴ Συκιὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιάννη τὸ Χωριὸ Πελοπν. (Μάν.) Γιαννᾶες Κύπρ. 2) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (Phoenicurus ochrurus gibraltariensis), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) 'Ἀνάφ. Θήρ. Μῆλ. Χίος (Νένητ.) κ.ά.: Οἱ γερανοὶ φέρουν τὰ κοτσύφια καὶ παίρνουν τὰ Γιάννηδες 'Ἀνάφ. Οἱ Γιάννηδες τὸ βράδυ κοιτάζουνε 'ς τὰ δοκάρια (κοιτάζουνε = φωλιάζουν) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. Γεάννακας 2. 3) Τὸ πτηνὸν Σχοίνικλος ὁ λοφιοφόρος (Vanellus cristatus), τῆς οἰκογ. τῶν Χαραδριδῶν (Charadriidae) Κύπρ. Συνών. γε ν ἱ - τ σ α ρ ο ς, κ α λ η μ ᾶ ν ι, π α γ ο τ σ ῖ ν ι, σ κ ο ι ν ο - π ο ὕ λ λ ι. 4) Εἶδος ἀπίου χρώματος πρασίνου Νάξ. (Μέλαν.) 5) Ὁ πλανήτης Ζεὺς ἢ ὁ "Ἄρης Στερελλ. (Εὐρυταν. κ.ά.) Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,640-641. Συνών. εἰς λ. Γεάννος 7. 6) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν Βουγκαινβιλλέα ἢ εὐειδῆς (Bougainvillea spectabilis), τῆς οἰκογ. τῶν Νυκταγινιδῶν (Nyctaginaceae). 7) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐντὸς κύκλου σχηματιζομένου ὑπὸ παιδίων ἀλληλοκρατουμένων διὰ τῶν χειρῶν εὐρίσκονται δύο παῖκται. 'Ἐξ αὐτῶν εἰς μὲ δεμένους ὀφθαλμοὺς κρατῶν μανδήλιον ἐρωτᾷ τὸν ἑτερον «Γιάννη, ποῦ εἶσαι;»... 'Ἐκ τῆς φωνῆς δὲ τοῦ ἀποκρινομένου «ἐδῶ εἶμαι» προσπαθεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ κτυπήματα διδόμενα εἰς τὸν ἀέρα κατορθώνει νὰ κτυπήσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας του καὶ οἱ ρόλοι ἐναλλάσσονται 'Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Μαντίν.) Πβ. εἰς λ. μ υ λ ω ν ᾱ ς.

γιαννὶ τό, Ρόδ.

'Ἐκ τοῦ κυρ. ὄν. Γεάννης κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ πτηνὸν Ἐρίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus rubecula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Συνών. βλ. εἰς λ. Γεάννακι 3.

Γιαννιώτης ὁ, κοιν. Γιαννώτ'ς βόρ. ἰδιώμ. Γιαννιώτους Θεσσ. ('Ἀργιθ.) Γινιώτης "Ἠπ. ('Ἰωάνν.) Γινιώτ'ς "Ἠπ. (Μελιγγ.)

'Ἐκ τοῦ ὄν. τῆς πόλεως τῆς Ἠπείρου Γεάννινα = 'Ἰωάννινα.

1) Ὁ κάτοικος τῶν Ἰωαννίνων ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως ταύτης κοιν.: 'Ἀποποῦ εἶσαι; — Γιαννιώτης, γέννημα καὶ θρέμμα. 'Ἦρθαν πολλοὶ Γιαννιώτες νὰ παρακολουθήσουν τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τῆς ομάδας τους 'ς τὴν Ἀθήνα κοιν. Χουρέφανι βλάχ'κα οἱ Γιαννιώτ'ς (βλάχ'κα = βλάχικους χορούς) Σάμ. (Κουμαδαρ.) "Ἄσμ.

Γιαννιώτισσα, Γιαννιώτισσα, | σὲ φίλησα κι ἀρρώστησα Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν.)

Διαβάτη μ', πόθεν ἔρχισι; Γιαννιώτισσα δὲν παίρνεις; Μακεδ. (Κοζ.)

Τ' ἀκοῦσαν οἱ Γιαννιώτις κι ὅλοι φεύγουνι "Ἠπ. (Μέγα Περιστ.)

2) Ὁ ψυχρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὡς προερχόμενος ἐξ Ἰωαννίνων διὰ τοὺς κατοικοῦντας νοτίως καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς περιοχῆς ταύτης "Ἠπ. ('Ἀγναντ. Καταρρ. Μελιγγ. Πλάκ. Πράμαντ. Τσαμαντ.) Θεσσ. ('Ἀργιθ. Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Περίστ. Σπάρτ. κ.ά.) — Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 59 Πῶς ὑφαίν., 71: Φ'σάει Γιαννιώτ'ς Περίστ. Οὐ Γιαννιώτους τοῦ 'φιοι τοῦ χιόν' 'Ἀργιθ. "Ἄμα τραυαῖ οὐ Γιαννιώτ'ς, π'θαίναμαν (τραυαῖ = φουσούσε, π'θαίναμαν = ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο) Καταρρ. Τραυαῖ Γιαννιώτ'ς ἀέρας κι θὰ ξαστιρώσ' "Ἀγναντ. Οὐ Γιαννώτ'ς δὲ δού π'ράζ' ἰδῶ, γιὰτ' εἰν'

